Ч. 283 | Субота 19 (31) грудня 1898. | Рік VIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

На вчерашнім засіданю сойму предложив Преосьв. еп. Чехович петицию комітету бурси для учеників ґімназияльних о надзвичайну запомогу на сплату затягненого довгу. Загалом наспіло доси 94 петиций.

З порядку дневного відбуло ся перше читанє справоздань Виділу краєвого, котрі відослано до дотичних комісий і залагоджено ряд законів призволяючих побиранє оплат громадских від напитків спіритусових, пива і меду. Відтак приступлено до вибору секретарів, квесторів, ревідентів і поодиноких комісий. З руских послів між секретарями єсть пос. Каратницкий; між квесторами пос. Вахнянин; між ревідентами Небиловець і Заячківский. До комісиї буджетової вибрані між иншими Барвіньский і Заячківский; — до комісиї адміністрацийної Окуневский; — до комісиї громадскої Кульчицкий; — до комісиї шкільної Вахнянин; — до комісиї петицийної Гаморак, Охримович, Новаковский, Окуневский, Винничук; — до комісиї правничої Каратницкий; — до комісиї промислової Остапчук; — до комісиї банкової Мандичевский; — до комісиї сільної Мандичевский і Винничук; — до комісиї гірничої Охримович; — до комісиї податкової Окуневский; — до комісиї дорогової Охримович; — до санітарної Мандичевский; — до комісиї для реформи виборчої Окуневский; — до комісиї для кредиту селяньского Вахнянин. По виборі настала перерва підчас котрої комісиї уконституовали ся.

Опісля ухвалено ряд оплат митових між иншими для виділу повітового в Жовкви на дорозі Жовків-Батятичі-Камінка Струмилова; — на обшарі двірскім в Бабині на ріці Лімници; громаді Букачовець від мосту на ріці Свирж; обшарови двірскому в Незвисках і Луці від перевозу на Днїстрі і т. д.

Пос. **Винничук** мотивував пильне внесенє о уділенє запомоги погорільцям громади Братковець в сумі 4000 зр. а громаді Пациків 3000 зр. Внесенє передано комісиї буджетовій до устного справозданя на слїдуючім засіданю. — Пос. **Малаховский** поставив пильне внесенє **в справі поліпшеня платнї учителів шкіл народних**, що збільшило би надзвичайний видаток з буджету краєвого в сумі 550.000 зр. Над сим внесенєм завела ся широка дискусия. Малаховский жадав, щоби комісия як найскорше здала справу а пос. **Абрагамович** противив ся пильности. За пильностию промавляли Окуневский, Солеский, Романович, Бернадзїковский і Вахнянин. Против пильности промавляли ще Вівієн, Чарторийский і ґр. Андр. Потоцкий. Остаточно в поіменнім голосованю відкинено пильність внесеня 74 голосами против 42.

Під конець засіданя відчитано ряд внесень і інтерпеляций, з котрих замітнїйші: Внесенє Цоля, щоби школу штук красних в Кракові замінити на Академію штук красних; — інтерпеляция Поточка в справі прискореня лїквідациї кредитового заведеня селяньского; — інтерпеляция пос. Гурского в справі несанкціонованя закона комасацийного; — внесенє пос. Барвіньского о урядженє женьскої школи виділової з руским язиком викладовим. — По сім закрито засіданє а слїдуюче назначено на нинї.

Вісти політичні.

Ческий сойм ухвалив провізорию буджетову на пять місяців. Пос. Герольд обговорював справу абстиненциї Нїмців і доказував, що они не мають ніякої причини до того. Скорше могли би жалувати ся Чехи на покривдженє Нїмцями. Праса ческа єсть невдоволена відповідию цїсарскою на адресу сойму. Під конець вчерашного засіданя заявив намістник, що з цїсарского припорученя відрочує сесию соймову.

З Парижа доносять, що Естергази перебуває тепер в Ротердамі і жиє там у великій нуждї. Він мав сказати, що пімстить ся страшно на французскім штабі ґенеральнім. Головним виновником свого нещастя називає він Паті де Кляма і на него звалює всю вину, але признає, що він писав то бордеро, за котре засуджено Драйфуса. Про Драйфуса знов доносять, що він дуже постарів ся і як кажуть офіцири вернувші з Каєн, приняв дуже байдужно акти свого процесу прислані єму трибуналом касацийним.

ОСЕЛ.

(З француского. — Ґії де Мопассана.)

(Конець).

Коли були при мурі Епрон, що ділить ліс Сен Жермен від парку Мезон Ляфіт, задержав Лябуіз свого товариша і оповів єму о своїм предложеню, від котрого Маййошон затряс ся мовчаливим і довгим сьміхом.

Вкинули до води траву розстелену на трупі, взяли зьвіря за ноги, винесли єго з лодки і сховали в корчах.

Відтак всїли до човна і поплили до Мезон-Ляфіт.

Ніч була цїлком темна, коли увійшли до батька Юлія, шинкаря і трактиєрника. Ледве їх побачив господар, підбіг до них, стиснув їм руки і сїв при їх столї; відтак говорено о сїм і о тім.

Около одинайцятої, коли вже послїдний гість відійшов, батько Юлій, моргаючи очима, сказав до Лябуіза:

— Ну, єсть що?

Лябуіз кивнув головою і промовив:

— Може єсть, а може й нема.

Шинкар напирав:

— Сиваки, лише сиваки, так?

Тодї Пеньок, вихпувши руку за пазуху, витягнув за уши крілика і заявив:

— То варта три франки пара.

Тодї виязала ся довга бесїда о цїнї. Згоджено ся на два франки шістьдесять пять. І два крілики перейшли на власність шинкаря.

Коли волоцюги вставали, батько Юлій, що слїдив їх очима, спитав:

— Маєте ще щось иншого, але не хочете сказати.

Лябуіз відповів:

— Може бути, але не для тебе, ти скупар.

Шинкар був запалений, не відставав:

— А що, велике, кажи, якось погодимо ся.

Лябуіз немов би вагував ся, удавав, що радить ся очима Маййошона, відтак відповів поволи:

— То така річ. Ми сидїли зачаєні в Епрон, коли щось нам входить в перший корч на ліво, зараз при кінци муру.

Товчок палить, то паде. А я ноги на плечі, уважаючи на побережників. Не можу тобі сказати, що то є, зваживши, що не знаю. Ростом велике. Але що то? Скажу тобі, то може бути неправда, а ти знаєш сестрице, між нами серце на долони.

Шинкар, що з цїкавости не міг майже устояти на місци, спитав:

— Не серна?

Лябуіз відповів:

— Може бути, але може що иншого. Серна?.... так.... То може трохи більше? Якби то сказати: самиця оленя. Я не кажу на певно, зваживши, що не знаю, але то можливе.

Тамтой напирав:

— Може олень?

Лябуіз витягнув руку.

Що то, то нї. То не виглядало на оленя, не обманюю тебе, то не олень. Я був би пізнав, зваживши роги. Нї, що-до оленя, то нї.

— А чомуж ви єго не забрали?

— Чому, сестрице, бо від тепер продаємо на місци. Маю купця. Бачиш, іде ся там на прохід, находить ся річ, бере ся. І на мнї цїла шкіра. Он як.

Батько Юлій недовірчивий замітив:

— А як єго там вже нема?

Але Лябуіз підніс знов руку.

— О, що-до того, то певне є, впевнюю тебе, присягаю. В першім корчи на ліво. Що є, не знаю. Знаю, що не олень, то певне. А впрочім іди поглянь. Двайцять франків на місци, хочеш?

Той ще вагував ся.

— А не міг би ти менї єго принести.

Тепер вмішав ся Маййошон.

— Тодї нема торгу. Як серна — пятьдесять франків; олень — сімдесять. Ось наші цїни.

Трактиєрник рішив ся.

— Згода. Двайцять франків. Пристаю. — І ударили себе по руках.

Відтак добув з шуфляди чотири великі пятифранківки, а два приятелї сховали їх в своїх кишенях.

Лябуіз встав, допив склянку і вийшов; коли мав вже занурити ся в тїни, обернув ся, аби ще раз діткнути подробици:

— Що не олень, то певне. Але що? Бути — єсть. Зверну грошї, як нїчого не найдеш.

І щез в нічній пітьмі.

Маййошон, що ішов за ним, бив єго сильно пястуками в плечі, аби виявити свою веселість.

Новинки.

Львів дня 30-го грудня 1898.

— Іменованя. Є. В. Цїсар надав радникови львівского Намістництва Ад. Гутови титул і характер радника двора, а титул радників Намістництва надав Цїсар старостам: Ів. Сабатови в Косові, Богусл. Кешковскому в Самборі і дрови Шумляньскому у Львові.

— Ц. к. Намістництво надїлило презентою цїсарского наданя в Красній о. Діон. Хромовского дотеперішного греко-кат. пароха в Глинках.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: Почавши від 1-го січня 1899 будуть Заряди зелїзниць австрийских, угорских і босаньско-герцеговиньских обчисляти належитости перевозові і повязтки, о скілько до тепер обчислене відбувало ся золотими риньскими і крайцарами австр. валюти, — виключно в коронах і сотиках. Вказуючи на обовязуючі від 1-го сїчня 1899 додаткові постанови VIII. і XII. до § 51 реґуляміну руху, після котрих внис на листах перевозових декларациї дотично терміну доставки, завдатків готівкою і повязтків дозволений тілько в коронах і сотиках, — припоручае ся надавцям товарів навіть на старих блянкетах листів перевозових, котрих уживане дозволене до кінця цьвітня 1899, вписовати від 1-го січня 1899 декларацию терміну доставки, завдатки в готівцї і повязтки завсїгди в коронах і сотиках.

— Кваліфікацийні іспити для учителїв народних і видїлових шкіл перед іспитовою комісиею в Сокали розпічнуть ся дня 10 лютого 1899. Поданя заосмотрені сьвідоцтвами, разом з кваліфікацийною табелею і переглядом відбутих наук треба вносити на руки своїх ц. к. окружних рад шкільних до ц. к. іспитової комісиї найпізнїйше до 1 лютого 1899.

— Вибори до ради міста Львова відбудуть ся дня 28 лютого 1899 р. Ті вибори будуть переведені після нової ординациї виборчої на шість лїт. Однако по трех лїтах урядованя уступить половина (50) радних при помочи льосованя, а на їх місце будуть вибрані нові. Час урядованя президента і 1-го віцепрезидента буде тревати шість лїт, II-ий віцепрезидент буде вибраний на ново по трех лїтах. Делеґати ради, котрих вибирано доси на один рік, будуть вибирані після нової ординациї виборчої на три роки. Число управнених до голосованя збільшило ся від послїдних виборів в р. 1896 звиж о 1000, так, що всїх виборців буде тепер більше як 9000. Вибори відбудуть ся в салях ратушевих. Приготовляючі роботи, т. є. уложене списів управнених до виборів, переводить ся тепер в маґістратї.

— Юліян Захариєвич, професор будівництва і архітектури на політехницї львівскій, радник Двора, кавалер ордера зелїзної корони третої кляси, умер онагди майже скоропостижно (на недугу серця) в 61 роцї житя. Покійний родив ся 1837 р. у Львові. Скінчивши тут школу реальну і студиї технічні у Львові і на політехницї у Відни, вступив 1860 р. до служби зелїзничої. В початках 1870-их років поселив ся у Львові, покликаний сюда на професора архітектури б. академії технїчної. Недавно обходив (враз з професорами Юл. Медвецким і Марконїм) ювилей 25-лїтного професорованя на політехницї львівскій, а двічи був ректором. Був се чоловік дуже поважаний і дїяльний: був предсїдателем екзамінацийної комісиї, членом краевої ради шкільної і краевої комісиї для справ промислових, членом ради міскої, консерватором археольоґічних памяток, директором гал. каси щадничої і т. д., якийсь час був послом до ради державної. Єго архітектонїчними дїлами є у Львові: політехніка, галицка каса щадничa і костел та кляштор Францїсканок при Курковій улици, дальше синаґоґа в Чернівцях і костел в Бучневі. Кромі того виготовив він пляни многих костелів і церквей в краю, замку в Гусятинї, реставрациї катедри в Тарнові і т. д. На знак жалоби повівають на політехницї і на ратуши жалібні хоругви. Похорон відбув ся передвчера.

— На Преображеньску церков (при „Народнім Домі") у Львові дозволив президент міста Львова збирати добровільні складки в цїлім містї аж до 15 червня 1899 р. Колектанти почали вже ходити з пушками, а гроші зібрані кождого дня віддають до каси „Народного Дому". — Внутрішне урядженє сеї церкви відбуває ся дальше. Амвон і лавки в роботї. Совіт „Народного Дому" закупив в Самборі в товаристві виробу риз церковних два красні прапори і дві хоругви; також будуче братство церковне передало для церкви дві хоругви і два прапори. З весною церков напевно має віддати ся до публичного ужитку.

— Подяка. Отямившись по тяжкім ударі судьби, се є по страшній пожежі, котра навістила наше село і знищила до тла 47 ґаздів і школу, уважаемо за свій обовязок зложити отсим сердечну подяку Вн. П. Григорию Ґлуховскому з Камінної, Людвикови Абґаровичеви в Камінної, Едвардови Гаарі, Каролеви і Йосифови Луцким з Ляцкого і Чесним громадянам сусїдних сїл Камінної і Ляцкого, за ширший їх ратунок при огни; они бо прибувши на місце з сикавками, своїм успішним ратунком не допустили до того, щоби пожар знищив усе село, що при страшній бурі, яка тогди шалїла, дуже легко могло стати ся. Заразом складаемо сердечне спасибі тим Вн. Добродїям, що поспішили зі скорими дарками для бідних, голодних і бездомних погорільців, а іменно: Хв. Маґістрат міста Станіслава 500 бохонців хлїба, Н. Н. урядник з Хриплина 100 клгр. муки кукурузяної, Вп. н. Б. Богосевич 30 злр., Кс. Вілемский ректор інт. Воскрес. 20 злр., О. Мардарович зібрані в церкви 15 злр. $52^1/_2$ кр., Іван Костюк війт з Марковець від громади 10 злр. і три корці жита, Евген Кшиштофович 10 злр., Зенон сов. судовий 10 злр., Г. Герман 10 злр., Й. Єґерман 5 злр., Н. Н. з Надви 2 злр., Яків Пушкар з Камінної 2 злр., Олимпія Левицка з Хомякова 2 злр., О. Велигорский з Олеши 50 кр., А. Запашло з Кривотул 50 кр., І. Н. У. з Братковець 1 злр. Братківці, дня 26. грудня 1898. *Михайл Вальницкий парох в місци в імени погорільців і всїх уратованих громадян.*

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: В округі ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. в Оломунци отворено дня 14. грудня с. р. узкогорову зелїзницю Реверсдорф Гоценпляц зі стациями: Реверсдорф, Мор. Лїбенталь, Роевальд, Фільштайн, Гоценпляц і перестанками: Майдельберґ, Павловиц і Каварн. Стациї отворено для загального руху, а перестанки тілько для руху особового і пакункового.

Дня 19. грудня с. р. отворено зелїзницю льокальну Седліц, Тшішковіц зі стациями Оберпліц, Водоліц, Требніц і Тшішковіц, для загального руху і перестанками: Седліц, Требніц місто, Шідвіц і Скиршіна для руху особового і обмеженого

ОДЕЖА КОРОЛЯ.

(З мадярского — Коломана Міксата).

І лїтописцї часом розсїяні. Так на пр. оповідають нам історию короля Мавруса, а забули дописати, над яким краем панував той володар. Але я гадаю, що то не має нїчого до річи, бо хто не хоче, то й так не повірить в ту історию. Однако я переповім єї вірно.

Одного пополудня полагоджував король Маврус державні справи, т. є. підписав яких сїмдесять документів, котрих зміст подавав єму мінїстер співаючим голосом. Володар зволив з примкненими очима вислухати до кінця конечного справозданя. Було там кілька іменовань, кілька засудів смерти і кілька подібних дрібниць; він лиш часом позїхав.

— Ми вже скінчили— сказав мінїстер беручи під паху обемистий звиток актів і ховаючи до кишенї в камізольцї державну печатку.

— Зажди ще Нарцизе — сказав король — вийми ще раз то зелїзо з твої кишенї і прибий єго на порожний засуд смерти, а відтак подай менї єго до підпису.

— На порожний засуд смерти, Ваше Величество? — дивував ся мінїстер.

— Або може ти тому противний? Тобі певне здає ся, що ти мій конституцийний мінїстер, котрий мусить знати, нащо він прибиває повірену собі печатку? Нарцизе, Нарцизе, ти дитинниєш.

— О, Ваше Величество, що ви гадаєте? Я найлїпшого короля найвірнїйший слуга.

Маврус поклепав старого Нарциза по плечи, відтак взяв готове письмо і сховав єго до кишенї свого золотом вишиваного плаща.

— Тимчасом я дуже вільнодумний, мій старий, дуже вільнодумний і ось скажу тобі в тайнї, до чого я потребую того засуду.

—Найславнїйший королю!—хвалив Нарциз.

— Стараю ся о прихильність одної дуже хорошої женщини і она просила мене о ту прислугу. Дрібниця! Ти й сам розумієш, що я не можу їй того відмовити.

— Ваше Величество надто ласкаві.

— Я хитрий, Нарцизе. Іменно то зле, що та хороша женщина не має нїякої власти, але має чоловіка. Я даю їй тепер власть і она увільнить ся від свого чоловіка. Але Нарцизе, аби о тім нїхто не чув, бо — бодай я так думаю — так стане ся.

— Обіймати приємнїйше, як убивати — підлещував ся Нарциз.

— Так, старий. Я занесу їй зараз то письмо, нехай тїшить ся.

І вдоволений, насадивши фез на голову, пішов до замкненого огорода на березї сьвятого Нїлю, до котрого нікому не вільно було входити.

Слуги і двораки, котрих стрічав на дорозї, глубоко клонили ся перед ним до землї:

„Слава тобі, великий королю Маврусе!"

Єго лискуча золотом одїж засліплювала очи всїх, а під єго гордими кроками дрожала земля. Соловій співав в огородї о любови, немов би відгадував думки короля, стрункі лелїї хилили ся, рожі засипували єго дорогу листками своїх цьвітів а азалії тихо шептали одно імя, але не імя володаря, лиш Фльорилї, прехорошої женщини, синової Нарциза, до котрої король потайки спішив. Між тим в палатї всї завдавали собі питане, куди міг піти їх володїтель.

Лиш мінїстер шепнув свому синови: „Він несе кудись з собою чиєсь голову.

Роґус вхопив зі страхом за свою голову. Она сидїла ще спокійно на давнім місци, лише видалась єму більшою, немов би з двома рогами.

Він скоро побіг до сторожа, що вартував при воротах огорода: „Ось-тут маєш мішок золота. Замінї ся зі мною на одежу і пусти мене до огорода.

Сторож не хотїв

— Не можу. Король велить менї зняти голову з плечий, як верне.

— Ти дурень — сказав Роґус. — Король аж тодї може тебе убити, як верне, а я убю тебе зараз як мене не послухаєш; отже ти зискаєш і час і мішок золота.

Сторож пристав на користне предложенє і від давна вже подозріваючий Роґус втиснув ся до огорода і пішов слїдом за королем. І перед ним хилили ся лелїї, рожі сипали своє листє, а азалії шептали імя Фльорилї; але він доптав їх.

Тайні двері, до котрих мав король Маврус ключ, вели з огорода над берег Нила, над котрим стояли величавнї палати вельмож. Між ними була й вілля Роґуса, котру король побудував минувшого року, а відтак подарував єї вірному герови.

Роґус ішов слїдом за королем, що було тим лекше, що король лишив отверті двері від огорода.

Глубока тишина залягала береги ріки, лиш филї мягко і легко хлюпали. Вечірний сумерк закрасив їх синяво-сталевою краскою, так що блискуче русло ріки виглядало як вістрє величезного меча.

Коли король прийшов під мешканє Роґуса, свиснув три рази в срібну свиставку. На той знак появила ся молода женщина на бальконї.

Лиш тілько скажу, що артисти тодїшного часу не передали нїколи краснїйшої голови своїм наслїдникам, як була єї голова. Она цїла яснїла, очи горіли як зірки, буйне довге волосе, коли она нагнула ся з бальконy, виглядало як молочна дорога на небі, а та що веде до пекла.

— То ти Фльориля? — шепнув король.

Роґус сховав ся за корч і слухав з бючим серцем, що тепер буде; він добре знав, бо вже від давна причував.

— То я, королю, я — зазвучав срібний голос Фльорилї.

пакункового, стацію Семтш тілько для товарів в ціловозевих наборах.

Галицко-віденьский звязок зелізничий. З днем 1. січня 1899 входить в житє новий додаток до тарифи часть II.

Північно-німецкий рух товаровий з Галичиною і Буковиною. (Тарифа часть II. зшиток 3. з 1. жовтня 1896). З днем 1. січня 1899 увійде в житє додаток V.

Австро-угорско-баварский звязок зелізничий. З днем 1. січня 1899 входить в житє нова тарифа виїмкова для перевозу нафти і т. п.

Північно-німецкий звязок зелізничий з Галичиною і Буковиною. (Тарифа часть II. зшиток 2). З днем 1. січня 1899 входить в житє додаток IV.

Полудневo-німецкий - австро - угорский звязок зелізничий. З днем 1. січня 1899 увійде в житє нова тарифа для перевозу худоби на приховок (бугаїв і коров) яко звичайної посилки товарової.

Телеграми.

Відень 30 грудня. Вчера відбула ся кількагодинна рада міністрів під проводом президента міністрів ґр. Туна. Є. Вел. Цісар принимав вчера на окремій авдиенциї міністра ґр. Ґолуховского.

Ґрац 30 грудня. Пос. Вальц виступав вчера дуже остро против міністра ґр. Туна а пос. Рокітаньский против клерикалів Поляків і Чехів, остаточно ухвалено провізорию буджетову і сойм відрочено.

Мадрид 30 грудня. Liberal доносить о якімсь загадочнім заговорі десяти ґенералів, котрий має велике значінє. Правительство мабуть вже о тім довідало ся.

Переписка зі всіми і для всіх.

Гр. Ґонт. в Ласт.: Правдиві російскі самовари з фабрики Воронцова в Тулї, має на складі торговля порцеляни і скла Казим. Левицкого, ул. Трибунальска 6. Ціна зависить від величини (на кілько склянок води) і фасону та додатків до самовара (таца з жовтої бляхи під самовар і мисочка під краник, щоби вода случайно не розливала ся). — **Уляна:** 1) Коли хочете стіл на сьвятий вечер по рускі прибрати, то мусите на то памятати, що хоч се сьвято християньске, то однакож звичаї при нім в значній части поганьскі, в котрих овочі і плоди земні грають дуже важну ролю. Відповідно до того має бути і стіл прибраний. Отже по середині стола в двох місцях уставляє ся відповідно прибрані (після того як хто уміє) два кошики з оріхами, верх котрих укладає ся красні яблока. В один з тих кошиків встромлює сь сніпочок жита, в другий сніпочок пшениці або ячменю. Кождий такий сніпочок складає ся з небільше як 15 до 20 стебел з колосками, звязаних в трох місцях, в горі під колосем, посередині і в споді сино-біло-зелеными (руско-народна трикольора) або сино-жовтими (барви галицко-рускі) вузонькими стяжечками. Поміж кошики з овочами і сніпочками ставить ся полумисок з кутею. Відповідно до того розміщує ся лїхтарі зі сьвічками. Хто має відповідні посудинки (н. пр. рід збаночків або урни от хоч би такі, які виробляє школа ганчарска в Коломиї), може в них умістити стебла збіжа (представляючі сніпки) і прибрати ще цьвітами, а коло них уставити кошики з овочами. Не треба й казати, що до накритя стола в такім случаю найвідповіднійший обрус з народними вишивками, або тканий в руско-народнім стилю. Коло кождого накритя ставить ся галузки з ялички і коли хто може ще й якісь цьвіти. Так само розкидає ся галузки ялички і цьвіти по цілім столї. Коли вже конче хочете дїтям убрати яличку, то нехай они о тім знають і самі помагають убирати або бодай нехай дивлять ся, як Ви то робите. Та робота именно лишить ся їм як найбільше в памяти і вплине здорово на молоденький дитинячий ум, бо тим способом научать ся они пізнавати, що навіть і тогди треба працювати, коли чоловік хоче зробити собі якусь приятність і радість та не будуть ждати якоїсь несподїванки, не будуть учити ся робити собі пустої надії, котра так часто в житю заводить, не будуть тужити за приятностями анї завидувати другим, бо будуть знати, що можна їх самим собі зробити. Що до скількости страв на сьвятий вечер, то се зависить від того, яка у кого спроможність. То лиш можна сказати, що на сьвятий вечер, коли тілько їсть ся всїляких страв, найвідповіднійший пісний борщ є крепликами, а не мікдалова зупа. — 2) Яличка на різдво — то по правдї сказавши, не наш звичай, але німецкий, однакож досить загально принятий в наших висших клясах суспільности. Украшуванє стола галузками „омели“ або „намелини“ єсть звичай головно анґлійский, котрий по части приняли і Нїмцї. Намелина росте зелеными і в зимі корчиками на всїляких деревах, на осиках, яблінках, грушках і т. п., з котрих тягне соки. З єї білих ягід роблять лип на малі птицї. З сею ростиною вяжуть ся всїлякі забобони, але именно длятого дає она бідним людем в Анґлії перед Різдвом досить добрий заробок; єї вивозять в Льондонї цілими фірами на продаж. — **Микита Панків:** Коли може хочете спроваджувати цинкову бляху до критя будівель, то мусите порозуміти ся в сій справі з бляхарем, котрий займає ся критєм будинків. Самі єї з фабрики неспровадите. До нас бачите привозять цинкову бляху в найбільшій части з Німеччини а именно з горішного Шлезка. Цинк добувають у нас головно в Райбль коло Бляйберґа в Каринтиї. — **Максьо:** 1) Нема ніяких виглядів просто з тої причини, що женщин не приймають до почти. Коли же би случайно якась і була принята, то може стати експедиторкою. До того потрібна практика на почтї і іспит. — 2) Відморожені руки і ніс треба ще за лїта і в осени мастити камфоровим спіритусом або спіритусом з милом, оподельдоком (купує ся в антиці за пару крейцарів), нафтовим етером або таки самою нафтою, а коли настане студїнь, треба відморожене тїло тепло держати і на ніч мастити якою лагідною мастию (кольдкрем). — 3) Причина випаданя волося може бути всїляка, отже не можна відразу сказати, що робити. То можуть бути наслїдки якогось хоробливого стану цілого орґанїзму, але також і якогось ослабленя шкіри під волосєм. В такім случаю добре єсть мити голову жовтком або содою (купленою в аптиці, двовуглекислою). Може жінка також обстричи собі коротко волосе, а відтак розпустивши 2 до 4 ґр. двовуглекислої соди в 12 ложках переварeної води, натирати нею через три днї що тиждня за помочию губки голову а четвертого дня помастити чистою оливою. Можна би також ужити танїнової або хінїнової масти. Найлїпше однакож міг би порадити лїкар. Треба також добре відживляти ся і часто ходити по сьвіжім воздусі. — **Роман Романів:** Ч. 25-го з 1896 вже давно нема. Таж то близько три роки! — **Йос. Бжоз.:** 1) Про якусь „тіролїну“ до осьвітлюваня ми нічого не чули, анї не знаходимо про ню ніякої згадки в найновійших підручниках і ґазетах технольоґічних, отже поки що не можемо нічого сказати. — 2) Коли в трафіках поодиноким господарям не хотять продавати по 5 до 6 кільо соли для худоби лиш що найменше 25 до 50 кільо, то нехай кількох господарів зложить ся разом і куплять більшу скількість, а відтак розділять поміж себе. Иншої ради не знаємо. — 3) Доси не винайдено ще способу, щоби солому зробити безпечною від огню. Моченє єї в рідко розробленій глинї має щось трохи за собою, але вимагає тілько заходу, що ледви чи далось би переводити на більші розміри. Подумайте лиш, якого то заходу треба би, щоби всї сніпки потрібні до пошитя намочити в глинї і висушити. Инша річ, коли розходить ся лиш о ті снїпки, які потрібні до завершеня стріхи, щоби їм надати ваги. Найлїпше було би крити доми дахівками, але тогди мусїли би они бути инакше будовані як наші по селах. — **Калїка в Плугові:** Віднесіть ся в сій справі або до дра Федака адвоката краєвого або до дра Костя Левицкого адвоката краєвого у Львові. Однакож сумніваємо ся, чи що вдієте; бо коли в Золочеві адвокати не хотїли взяти ся до сего дїла, то видко, що они уважають процес за неможливий, тим більше, що син Ваш і так вже дістає відшкодованє.

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора **Кирила Кахникевича**, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

— Чи можу зайти там до тебе?

— Чогож аж просити, король потребує лиш приказати.

— Твій чоловік може вже й не верне домів. Тут маю засуд смерти.

— З печаткою міністра?

— Очевидно.

„Досить глупо зі сторони мого вітця“ — погадав собі Роґус.

— Принесіть мені его за годину — шепнула Фльориля, до того часу підуть мої женщини спати.

Цілу годину ждати, то довгий час для володаря, особливо як він залюблений.

Вечер був незвичайно горячий, тепла пара підіймала ся з землї, нї найлекший вітерець не прокинув ся, Ниль лежав гладкий як зеркало. Весела пчілка плила спокійно на зівялім листку, не боячи ся, що єї корабель переверне ся.

Король довго дивив ся на заманюючу воду, доки аж не забажав скупати ся. Сейчас сів на березї під корчем, коло котрого сховав ся Роґус. В его голові мішали ся всякі гадки і наміри. Король стягнув з ніг жовті чоботи з золотими острогами, здоймив свою багряницю і золотом ткану спідну одежу, золоту свиставку з шиї, роздягнув ся цілком і поклав дорогу одїж на мягку траву.

Могучий володар оглянув ся. Не видко було нікого. Маврус вскочив скоро до води і поплив з филями, а ціле его тїло любувало ся приємним холодом. Єму було незвичайно гарно.

Коли вже досить накупав і приближав ся час, коли мав іти до віллї Роґуса, вийшов з води, аби одїти ся і дрожачи поспішив на місце, де лишив свої річи. Прийшов не до того корча і побіг дальше, але на дармо, одежи нїгде не було. Перемерзлий бігав від корча до корча. Нїгде нічого. Збігав вздовж цілий берег, перешукав всї корчі. Вже не чув зимна, на его тїло виступив піт і він почав кричати: — Де моя одїж? Хто єї украв?

Кинув ся на землю і почав плакати. Відтак зірвав ся і люто став грозити місяцеви.

— Сьвіти лїпше, ти нужденна лямпо нічна, бо велю порозвалювати всї твої храми!

Але місяць нічого собі з того не робив, лиш скрив ся ще й за хмари.

Тепер почав падати дощ і брудні каплї з дерев спливали на его лице. В крайній розпуці рішив ся вертати до палати по иншу одїж. Великий встид, що его побачать, сторожі не мине его вправдї, але на то має він раду; велить їх всїх поубивати, або нічого не зрадили.

Побіг до тайних дверий в мурі. Пуста надія. Двері були замкнені, а однако пригадав собі, що лишив в замку ключ. Не було иншої ради, як іти вздовж цілого берега довкола міста, дістати ся там полудневими воротами і безчисленними улицями і уличками дійти до королївскої палати. Мусїв спішити ся, бо вже починало днїти. На щастє нїхто его не бачив. Всї улицї, котрими переходив, були ще пусті. Лиш один жебрак, Дім, спав перед дверми храму, прикритий мішком.

Він збудив его.

— Дай менї твоє покривало — сказав приказуючим голосом.

Наполоханий жебрак підняв палицю і почав нею обганяти ся.

— Іди собі, бо убю тебе.

Володар бачив, що не дасть жебракови ради і пішов дальше. Громада бездомних псів бігла за ним з гавкотом в напрямі до палати. Вартівник при воротах опертий о одвірок дрімав, коли нараз ударив его хтось по рамени.

— Ов! А ти хто такий і чого хочеш?

— Впусти мене — приказував король строгим голосом — і дай менї свій плащ.

Вартівник взяв то за жарт і скривив лице як до сьміху.

— Більше не хочеш нічого? Ну, ну, то не злий жарт. Лиш жаль, що дім божевільних де инде.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Кочовецкий

TYGODNIK ILLUSTROWANY

З роком 1899-им розпочинаємо 40-ий рік істнованя нашого письма, хотячого і дальше бути приятелем кождого дому.

Завдяки моральній і материяльній підпорі суспільности, наш „Tygodnik", почавши від скромного початку, міг розширити ся і станути на рівній степени з подібними видавництвами цілої Європи.

По мисли засади; „Поводжене обовязує", старати ся будемо й дальше поступати наперед, аби бути першими в ряді ілюстрованих письм.

Почавши від 1-го січня 1899 року **розширяємо значно додаток повістий** „Tygodnika": **кождий передплатник** нашого письма, крім самого письма і дотеперішного додатку повістий, додаваного в аркушах і занимаючого найзнаменитші твори чужої літератури, **одержить**

без ніякої доплати

(ані за книжки, ані за їх пересилку)

12 ТОМІВ ПИСЬМ

ГЕНР. СЄНКЕВИЧА.

Письма Сєнкевича вийдуть в новім, старанним виданю, **виключно для передплатників** „Tygodnik-a illustrowan-ого" і обіймуть — виївши спопуляризовану вже трильоґію —

всї новелї, повісти, листи з подорожий,

одним словом: цїлий доробок лїтератский знаменитого писателя, котрий здобув вже славу і популярність в цїлім сьвітї.

Кождий том **Бібліотеки СЄНКЕВИЧА** обнимати буде що найменше **10 аркушів**, формату звичайної 8-ки, **на добрім папері і добрим друком.** Загальне число томів буде около 30, містячих в собі слїдуючі твори Сєнкевича:

НОВЕЛЇ. Stary sługa. — Hania. — Szkice węglem. — Janko Muzykant. — Przez stepy. — Orso. — Z pamiętnika poznańskiego nauczyciela. — Komedya z pomyłek. — Za chlebem. — Latarnik.— Niewola tatarska.— Jamioł. — Bartek zwycięzca. — Ta trzecia. — Sachem.— Sielanka.— Walka byków w Hiszpanii. — Wspomnienia z Mariposy. — Z puszczy Białowieskiej. — Wycieczka do Aten.— Wyrok Zeusa. — Z wrażeń włoskich. — Organista z Ponikły. — U źródła. — Lux in tenebris lucet. — Bądź błogosławiona. — Pójdźmy za Nim.

ЛИСТИ З ПОДОРОЖИЙ по Америцї і Африцї. — Листи з Риму, Венеції і Парижа.

ЛИСТИ О ЗОЛІ.

ДРАМАТ. Na jedną kartę. — Czyja wina?

ПОВІСТИ. Bez dogmatu. — Rodzina Połanieckich. — Quo vadis, повість з часів Нерона.

Тим способом в протягу кількох лїт, кождий передплатник „Tygodnik-a illustrowan-ого", одержуючи річно звиж 120 аркушів найлїпших творів лїтератури польскої, стане властителем бібліотеки Сєнкевича, недоступної доси задля високої цїни для ширшого загалу читаючих.

Редактор: Др. ЙОСИФ ВОЛЬФ.

В слїдуючім році „Tygodnik" друковати буде одночасно **дві повісти ориґінальні,** именно, крім

„KRZYŻAKÓW" СЄНКЕВИЧА

зачнемо з Новим Роком 1899-им друк більшої повісти п. з.:

„ARGONAUCI" Елїзи Ожешкової, і

ПРУСА „ТАМИ"

Посїдаємо також ориґінальну працю славного нинї заграницею писателя **Станїслава Пшибишевского,** котрий написав для нас по польски поему прозою п. з.: **„JASNE NOCE"** ілюстровану К. БРОНЄВСКИМ.

Крім того в части белєтристичній маємо запевнене сотрудництво таких писателїв, як: **Bałucki Michał, Ks. Chełmicki Zygmunt, Gliński Kazimierz, Gomulicki Wiktor, Jankowski Czesław. Jeske-Choiński Teodor, Jordan, Konopnicka Marya, Lubowski Edward, Or-ot, Reymont Władysław. Marya Rodziewiczówna, Sewer, Szymański Ad., Tetmajer Kaz.** i i.

Також помістимо для нас написані три специяльні студиї:
„WSPÓŁCZEŚNI POECI POLSCY" написав А. ЛЯНҐЕ.
„NOWA BELLETRYSTYKA POLSKA" нап. А. ПОТОЦКИЙ.
„O KRYTYCE WSPÓŁCZESNEJ POLSKIEJ" нап. Володисл. ЯБЛОНОВСКИЙ.

Посїдаємо також студию порівнавчу **Ігн. Матушевского:**
„Stanowisko Mickiewicza w literaturze powszechnej",
та працю Л. КОРОТИНЬСКОГО **„O TOMASZU ZANIE".**

Помістимо також незнані доси
LISTY ZYGMUNTA KRASINSKIEGO do Delfiny Potockiej (1839-1843), з поясненями Раймунда Станїслава КАМІНЬСКОГО.

Знаний фільософ і знаток Плятона п. **В. Лютославский,** жертвував нам ориґінальну а дуже популярну розвідку п. з.:

„Istnienie duszy",

в котрій, на підставі науковій доводить, що в чоловіцї треба конче признати істнованє індивідуально-духового початку.

Дальші серії цїкавої статї **Олександра Кравсгара**
„O DAWNYCH PAŁACACH WARSZAWSKICH",
з многими ілюстрациями, вже маємо, а крім того дуже інтересну річ **Г. Садовского** п. з.:
„ORDERY I OZNAKI HONOROWE DAWNEJ POLSKI".

В безплатнім додатку повістевім помістимо новий роман історичний звістного нинї угорского автора **Юлїя Вернера** п. з.:

„Z POPIOŁÓW".

Красний той і занимаючий роман з часів угорских війн домових, перетолкувала для „Tygodnik-a" п. В. Ярошевска.

В ЧАСТИ ІЛЮСТРАЦИЙНІЙ подамо **репродукції найзнаменитших малярів наших також і красками.**

Видавцї: ҐЕБЕТНЕР і ВОЛЬФ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA" у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарні і контори письм.

Передплата виносить з додатками і премією т. є. з 12 томами письм Сєнкевича:

У Львові: квартально: **3** зр. **60** кр., піврічно: **7** зр. 20 кр., річно: **14** зр. **40** кр.

В Галичинї з пересилкою почтовою: квартально: **3** зр. **75** кр., піврічно: **7** зр. **50** кр., річно: **15** зр.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).